

D E C I Z I E

19 ianuarie 2022

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele ședinței, judecătorul
judecătorii

Ala Cobăneanu
Iurie Bejenaru
Victor Burduh
Aliona Miron
Nina Vascan

examinând recursul depus de Consiliul Superior al Procurorilor,
în cauza de contencios administrativ, la cererea de chemare în judecată depusă
de Vladislav Bobrov împotriva Consiliului Superior al Procurorilor cu privire la
contestarea actului administrativ,
împotriva hotărârii din 12 iulie 2021 a Curții de Apel Chișinău, prin care s-a
admis cererea de chemare în judecată depusă de Vladislav Bobrov,

c o n s t a t ă :

La 29 aprilie 2021 Vladislav Bobrov a depus cerere de chemare în judecată
împotriva Consiliului Superior al Procurorilor cu privire la contestarea actului
administrativ.

În motivarea cererii de chemare în judecată, reclamantul a relatat că, prin
hotărârea Colegiului de disciplină și etică de pe lângă Consiliul Superior al
Procurorilor nr. 3-48/2020 din 23 decembrie 2020 s-a constatat că acțiunile
procurorului Vladislav Bobrov, care a condus urmărirea penală pe cauza penală
XXXXXX, constituie abatere disciplinară și i s-a aplicat sancțiunea disciplinară -
muștrare.

Reclamantul a susținut că la 01 aprilie 2021, Consiliul Superior al Procurorilor,
în ședință închisă, a examinat contestația sa împotriva hotărârii Colegiului de
disciplină și etică de pe lângă Consiliul Superior al Procurorilor nr.3-48/20 din
23 decembrie 2020.

Prin hotărârea nr. 1-38/2021 din 01 aprilie 2021, Consiliul Superior al
Procurorilor a respins contestația sa și a menținut hotărârea Colegiului de disciplină
și etică de pe lângă Consiliul Superior al Procurorilor nr. 3-48/20 din

23 decembrie 2020, emisă în privința procurorului în Procuratura Anticorupție, Vladislav Bobrov.

În opinia reclamantului, hotărârea Consiliului Superior al Procurorilor din 01 aprilie 2021, prin care a fost respinsă contestația sa asupra hotărârii Colegiului de disciplină și etică de pe lângă Consiliul Superior al Procurorilor nr. 3-48/20 din 23 decembrie 2020 este ilegală și pasibilă anulării, deoarece a fost adoptată cu încălcarea legislației materiale, care reglementează aplicarea sancțiunilor disciplinare procurorilor, precum și a normelor ce reglementează procedura examinării și aplicării sancțiunilor disciplinare.

La acest capitol, Vladislav Bobrov a indicat că cauza disciplinară în privința sa a fost intentată în baza sesizării procurorului-șef al Direcției urmărire penală și criminalistică a Procuraturii Generale, Adrian Mircos, deși potrivit art. 43 alin. (1) din Legea cu privire la Procuratură nr. 3 din 25 februarie 2016, acesta nu este subiect de sesizare. Subiecți de sesizare conform normei enunțate fiind: orice persoană interesată; membrii Consiliului Superior al Procurorilor; Colegiul de evaluare a performanțelor procurorilor, în condițiile art.31 alin.(5); Inspecția procurorilor, în urma controalelor efectuate, aceasta fiind o listă exhaustivă.

De altfel, conform Regulamentului Procuraturii, adoptat prin ordinul Procurorului General - interimar nr. 24/28 din 24 septembrie 2016, în atribuțiile Procurorului-șef al Direcției urmărire penală și criminalistică, nu intră atribuția de sesizare a autorităților competente cu privire la inițierea procedurii disciplinare pentru încălcările de lege, comise de către procuror.

Astfel, temeiul indicat de procurorului-șef al Direcției urmărire penală și criminalistică a Procuraturii Generale, Adrian Mircos, precum că motivul sesizării este dispoziția Procurorului General nr. 75/33 din 09 decembrie 2019, cu privire la controlul activității Procuraturii Anticorupție, este unul abstract și interpretat eronat. Or, potrivit pct. 5 al acestei dispoziții, rezultatele controlului vor fi raportate direct Procurorului General de către responsabilii grupului printr-o notă informativă, adică de către domnul Ruslan Popov, adjunct al Procurorului General, lucru ce a avut loc în luna mai 2020.

Prin urmare, Adrian Mircos, putea doar să informeze prin raport responsabilii Grupului de control, iar ultimii să raporteze printr-o notă informativă Procurorului General, care fiind subiect de sesizare conform Legii cu privire la Procuratură nr. 3 din 25 februarie 2016, era în drept să sesizeze (informeze) Inspecția Procurorilor și ultima în baza notei să se autosesizeze, fapt ce rezultă din nota privind verificarea activității Procuraturii Anticorupție, unde la capitolul VII „Concluzii, reacții și măsuri întreprinse” este expres indicat „încălcările menționate, admise de un șir de procurori din cadrul Procuraturii Anticorupție, pot constitui abateri disciplinare și urmează a fi verificate în cadrul procedurilor disciplinare”.

Făcând referire la dispozițiile art. 43 alin. (1) lit. d) din Legea cu privire la procuratură nr. 3 din 25 februarie 2016, reclamantul a indicat că Legea cu privire la procuratură și actele cu caracter normativ, adoptate în cadrul Procuraturii, nu prevăd posibilitatea ca Inspecția procurorilor să facă anumite controale. Iar prevederile normei de drept enunțate urmează a fi interpretate în sensul că, Inspecția procurorilor se poate autosesiza în rezultatul controalelor dispuse de către Procurorul General, situație care se aplică prezentei spețe.

Invocând prevederile art. 83 alin.(6) din Legea cu privire la procuratură nr. 3 din 25 februarie 2016, Vladislav Bobrov a menționat că la momentul examinării

cauzei disciplinare în privința sa, Colegiului de disciplină și etică de pe lângă Consiliul Superior al Procurorilor nu avea legitimitate și își desfășoară activitatea în continuare, mandatul membrilor fiind expirat de drept.

Totodată, potrivit pct. 14 din Regulamentul privind organizarea și activitatea Colegiului de disciplină și etică, aprobat prin hotărârea Consiliului Superior al Procurorilor nr. 12-228/16 din 14 septembrie 2016 și modificat prin hotărârea Consiliului Superior al Procurorilor nr.12-13/17 din 24 ianuarie 2017, mandatul membrilor Colegiului de disciplină și etică aleși din rândul procurorilor expiră la împlinirea a 4 ani de la data alegerii lor de către Adunarea Generală a Procurorilor.

Astfel, rezultatele alegerilor membrilor procurorilor în cadrul Colegiului de selecție și carieră a procurorilor, a Colegiului de evaluare a performanțelor procurorilor și Colegiului de etică și disciplină, au fost validate prin Hotărârea nr. 6 a Adunării Generale din 27 mai 2016. Prin urmare, termenul de 4 ani indicat în Legea cu privire la procuratură nr. 3 din 25 februarie 2016 și în Regulamentul nominalizat a expirat la 27 mai 2020.

Aici, Vladislav Bobrov a subliniat că modificările efectuate la 16 iulie 2020, prin care la art. 83 alin.(6) din Legea cu privire la Procuratură nr. 3 din 25 februarie 2016, a fost introdusă sintagma „Membrii aleși își exercită mandatul până la alegerea noilor membri”, urmează a fi aplicată noilor membri ai Colegiului de etică și disciplină, care urmau a fi aleși la Adunarea Generală a Procurorilor programată pentru 01 iulie 2020, or, în Legea nr. 145 din 16 iulie 2020 pentru modificarea Legii nr. 3/2016 cu privire la Procuratură nu este stipulat că modificările efectuate au efect retroactiv.

În opinia reclamantului, până la intrarea în vigoare a Legii nr. 145 din 16 iulie 2020 pentru modificarea Legii nr. 3 din 25 februarie 2016 cu privire la procuratură, membrii aleși deja aveau mandatul expirat, și nu mai aveau dreptul de a participa la ședințele Colegiului de disciplină și etică de pe lângă Consiliul Superior al Procurorilor, iar legea nu se referă la membrii aleși cu mandat expirat, dar la cei care urmau a fi aleși, or, pentru ca prevederea nominalizată să fie aplicată acestora, urma să sune în felul următor: „membrii aleși, inclusiv cu mandatul expirat, își exercită mandatul până la alegerea noilor membri”.

Conform art. 83 alin.(7) din Legea cu privire la Procuratură nr. 3 din 25 februarie 2016, calitatea de membru al colegiului încetează în condițiile art. 76, în caz de încetare a mandatului de membru al colegiului înainte de expirarea termenului de 4 ani, un membru supleant va continua exercitarea mandatului.

Astfel, reclamantul a susținut că începând cu 25 martie 2020 și până la 23 decembrie 2020, perioadă în care a fost examinată procedura disciplinară în privința sa, Colegiului de disciplină și etică de pe lângă Consiliul Superior al Procurorilor nu a întreprins acțiuni în vederea continuării exercitării mandatului de către membri supleanți Alexandru Lozan și Elena Cazacov, după eliberarea din funcția de procuror a foștilor membri Nicolae Chitoroagă și Ștefan Șaptefați.

Ca urmare, Colegiul de disciplină și etică, examinează cauzele disciplinare în componență de 5 membri, deși potrivit art. 83 alin.(1) din Legea cu privire la Procuratură nr. 3 din 25 februarie 2016, fiecare colegiu din subordinea Consiliului Superior al Procurorilor este constituit din 7 membri, fapt care a dus la amânarea mai multor ședințe din lipsa de cvorum.

Potrivit pct. 14 din Regulamentul privind organizarea și activitatea Colegiului de disciplină și etică, aprobat prin Hotărârea Consiliului Superior al Procurorilor

nr. 12-228/16 din 14 septembrie 2016 și modificat prin Hotărârea Consiliului Superior al Procurorilor nr.12-13/17 din 24 ianuarie 2017, mandatul membrilor Colegiului din rândul reprezentanților societății civile expiră la împlinirea a 4 ani de la data hotărârii Consiliului Superior al Procurorilor privind selectarea în calitate de membru al Colegiului.

Prin hotărârea nr. 12-236/16 din 29 septembrie 2016, din rândul societății civile, au fost desemnați în calitate de membri în Colegiul de disciplină și etică din subordinea Consiliului Superior al Procurorilor, Pavel Țurcanu și Oleg Televca. Deci și în acest caz termenul de 4 ani indicat în Legea și Regulamentul sus-menționate a expirat la 29 septembrie 2020.

În partea ce ține de suspendarea concursului public, anunțat prin Hotărârea nr. 1-35/2020 din 07 mai 2020 pentru selectarea membrilor în colegiile din subordinea Consiliului Superior al Procurorilor din rândul reprezentanților societății civile, pe motivul „situației epidemiologice privind infecția COVID-19”, reclamantul a opinat că acesta este neîntemeiat, deoarece după data de 25 iunie 2020 și până la acest moment au avut loc 10 ședințe ale Consiliului Superior al Procurorilor, și anume la 03 iulie 2020, 09 iulie 2020, 14 august 2020, 04 septembrie 2020, 10 septembrie 2020, 01 octombrie 2020, 15 octombrie 2020, 29 octombrie 2020, ședințe în care puteau fi selectați membrii în Colegiul de disciplină și etică din rândul reprezentanților societății civile.

Mai mult, reclamantul a susținut că în cadrul acestor ședințe au fost demarate concursuri între candidații la funcția de procuror pentru suplinirea unor funcții vacante, precum și desemnați învingătorii acestor concursuri, or, procedurile de concurs pentru membrii în Colegiul de disciplină și etică din rândul reprezentanților societății civile și concursurile între candidații la funcția de procuror, practic sunt asemănătoare.

În continuare, referitor la temeinicia hotărârii Colegiului de disciplină și etică de pe lângă Consiliul Superior al Procurorilor nr. 3-48/2020 din 23 decembrie 2020, Vladislav Bobrov a punctat că conținutul acesteia reprezintă o copie a sesizării procurorului-șef al Direcției urmărire penală și criminalistică a Procuraturii Generale, Adrian Mircos, nefiind respinse contraargumentele reclamantului înaintate în referință.

Reclamantul consideră neîntemeiată, abstractă și generală concluzia Colegiului de disciplină și etică de pe lângă Consiliul Superior al Procurorilor, precum că volumul de lucru efectuat de procurorul Vladislav Bobrov în perioada de referință, nu a fost mai mare decât volumului efectuat de alți procurori în Procuratura Anticorupție. Or, volumul de lucru al procurorului în Procuratura Anticorupție Vladislav Bobrov nu a fost în niciun fel verificat, analizat sau comparat de către Colegiul de disciplină și etică de pe lângă Consiliul Superior al Procurorilor, Inspekția procurorilor, sau autorul sesizării.

În context, Vladislav Bobrov a invocat că Colegiul de disciplină și etică de pe lângă Consiliul Superior al Procurorilor a folosit o sintagmă standart, fără a intra în esența situației de fapt, folosită pentru toți cei care reclamă volumul mare de lucru.

Totodată, a enunțat că la pretinsele abateri disciplinare trasate în sesizarea procurorului-șef al Direcției urmărire penală și criminalistică a Procuraturii Generale, Adrian Mircos, au fost formulate obiecții în explicația prezentată Inspekției procurorilor și referința depusă la Colegiul de disciplină și etică de pe

lângă Consiliul Superior al Procurorilor, care nu au fost luate în considerare și nici combătute.

Așadar, Vladislav Bobrov a precizat că urmărirea penală pe respectiva cauză penală nu a fost pornită de el, dar de organul de urmărire penală al Centrului Național Anticorupție, iar opinia lui Adrian Mircos că nu erau administrate acte și informații, care ar fi confirmat într-o măsură suficientă că există temeuri și bănuială rezonabilă de comitere a unei infracțiuni, este opinia acestuia. Or, stabilirea celor enunțate este o prerogativă a organului de urmărire penală.

Mai mult, potrivit Hotărârii Curții Supreme de Justiție a Republicii Moldova cu privire la practica asigurării controlului judecătoresc de către judecătorul de instrucție în procesul urmăririi penale nr.7 din 04 iulie 2005 pct.5.3. „Nu sunt pasibile de atacare, de regulă, nici hotărârile privind pornirea urmăririi penale; ordonanța de recunoaștere a persoanei în calitate de bănuțit, învinuit; ordonanța prin care s-a dispus efectuarea expertizei etc. Aceste acte procedurale sunt niște procedee legate de desfășurarea normală a urmăririi penale și, prin sine însăși, pornirea urmăririi penale, recunoașterea persoanei în calitate de bănuțit, punerea persoanei sub învinuire, dispunerea efectuării unei expertize nu afectează drepturi sau libertăți constituționale. Acestea sunt niște măsuri procesuale prevăzute de lege, necesare într-o societate democratică, au un scop legitim de a asigura măsuri eficiente de luptă cu criminalitatea, și acest scop este proporțional anumitor restricții care pot avea loc în cadrul desfășurării acțiunilor menționate. Hotărârile organului de urmărire penală privind declanșarea procesului penal, de regulă, nu poate fi atacată în instanța de judecată pe acest temei juridic, datorită faptului că această hotărâre nu este definitivă și constituie doar începutul urmăririi penale, care, în continuare, duce la punerea sub învinuire a unor persoane și care se finalizează cu terminarea urmăririi penale și cu întocmirea rechizitoriului, fie cu încetarea urmăririi penale în temeiul prevăzut de Codul de procedură penală. După terminarea urmăririi penale cu întocmirea rechizitoriului, materialele cauzei se înaintează în judecată”.

Constatarea lui Adrian Mircos precum că, deși perchezițiilor au fost supuse și domiciliile cet. V. Rudenco, G. Bîrlădeanu, V. Miron și Ig. Cîrlan, care nu au calitate procesuală în această cauză, Vladislav Bobrov a catalogat-o ca fiind tendențioasă și contrară legii, deoarece legea procesuală nu prevede că perchezițiile se pot efectua doar la persoanele care au statut procesual pe cauza penală. Condițiile efectuării percheziției sunt expres stipulate la art. 125 Cod de procedură penală. Efectuarea perchezițiilor a fost autorizată de către judecătorul de instrucție, care a verificat legalitatea acestor acțiuni, iar încheierile nu au fost anulate de către instanța de judecată împuternicită cu asemenea atribuții.

De altfel, în opinia reclamantului constatarea privind pretinsa nerespectare a condițiilor prevăzute de art. 132¹ Cod de procedură penală la dispunerea și efectuarea măsurilor speciale de investigații, precum și cerințelor privind informarea persoanelor despre măsurile speciale este subiectivă și tendențioasă, deoarece conform art. 132⁵ alin.(7) Cod de procedură penală, dacă prin ordonanță/încheiere se constată legalitatea efectuării măsurii speciale de investigații, procurorul sau judecătorul de instrucție, în cazul când acesta a autorizat măsura, informează persoanele care au fost supuse măsurii speciale de investigații.

În context, Vladislav Bobrov a relevat că în cazul respectiv, măsurile speciale de investigații au fost autorizate de către judecătorul de instrucție, prin urmare obligația de a informa persoanele despre măsurile speciale îi revenea judecătorului

de instrucție. Asupra respectării condițiilor prevăzute de art. 132¹ Cod de procedură penală la dispunerea și efectuarea măsurilor speciale de investigații s-a expus judecătorul de instrucție prin încheiere de autorizare a acestora. Iar, informarea persoanelor interesate despre emiterea ordonanței de clasare a fost pusă în sarcina organului de urmărire penală al Centrului Național Anticorupție, care a efectuat urmărirea penală pe respectiva cauză penală.

Cu privire la pretinsa punere neîntemeiată sub învinuire a cet. Ivan Lupașciuc și Silvia Kirilov, reclamantul a menționat că, la momentul aducerii la cunoștință lui Ivan Lupașciuc a ordonanței de recunoaștere în calitate de bănuț, deja expira termenul de ținere a acestuia în calitate de bănuț, iar în aceeași zi urma să fie reținut sau a fost reținut de către Procuratura pentru Combaterea Criminalității și Organizate și Cauze Speciale (în continuare PCCOCS), pe o altă cauză penală despre care aflase tot atunci, legată de activitatea de serviciu a acestuia. Timp nu mai era pentru obținerea informației oficiale de la PCCOCS în legătură cu ce este învinuit cet. Ivan Lupașciuc, dacă este legătură între faptele de care era bănuț pe cauza penală instrumentată de Centrul Național Anticorupție și cea de la PCCOCS, dacă sunt aceleași fapte. Astfel, a luat decizia să-i înainteze o învinuire preventivă, pentru a nu decădea din termenul legal, să nu prejudicieze ancheta efectuată la PCCOCS. Iar, o situație similară era și în cazul Silviei Kirilov.

În context, a menționat că expira termenul de bănuț, nu era clar, fără echivoc dacă a săvârșit aceste acțiuni ilegale sau nu, deoarece nu a dorit să dea declarații, respectiv a luat decizia de a înainta învinuirea preventivă, pentru a nu decădea din acest termen.

Vladislav Bobrov a susținut că prin înaintarea învinuirii nu a fost adusă vreo atingere a drepturilor și libertăților persoanelor vizate și nimeni din persoanele puse sub învinuire nu a deplâns acțiunile procurorului.

De asemenea, reclamantul a indicat că nici sesizarea, nici raportul, nici decizia Inspecției procurorilor și nici hotărârea contestată, nu indică clar încălcarea imputată referitor la neorganizarea activității grupurilor de urmărire penală, care au fost dispuse de procurorul-șef al Procuraturii Anticorupție și nu de procurorul de caz, care au fost emise în conformitate cu prevederile art. 270 alin.(8) din Codul de procedură penală, potrivit cărora în cauzele complicate și de mari proporții, procurorul ierarhic superior celui de a cărui competență este urmărirea penală poate dispune, prin ordonanță motivată, exercitarea urmării penale de către un grup de procurori și ofițeri de urmărire penală, indicând procurorul care conduce grupul.

De altfel, nu este clar ce încălcare a comis legată de întocmirea ordonanței de punere sub învinuire pe acel caz, or, Colegiul de disciplină și etică de pe lângă Consiliul Superior al Procurorilor s-a limitat la invocarea în scris a prevederilor art. 281 alin. (2) din Codul de procedură penală, neindicând care anume sunt încălcările sau omisiunile admise, în contextul în care îi impută întocmirea ordonanței de punere sub învinuire care nu ar fi clară.

Aici, reclamantul a susținut că anume complexitatea cauzelor penale a determinat desemnarea grupurilor de urmărire penală, unul din criteriile în baza cărora urmează a fi stabilit termenul rezonabil.

La fel, reclamantul a notat că nu a fost indicat care lege a încălcat-o, sau ce obligații de serviciu au fost îndeplinite necorespunzător, precum și în baza căror aprecieri a fost stabilită gravitatea acestei încălcări.

De altfel, în hotărârea Colegiului de disciplină și etică de pe lângă Consiliul Superior al Procurorilor se indică comiterea abaterii disciplinare prevăzută la art. 38 lit.(a) din Legea cu privire la Procuratură nr. 3 din 25 februarie 2016, însă din constatările Colegiului de disciplină și etică de pe lângă Consiliul Superior al Procurorilor, se conturează mai multe abateri, nefiind individualizate care anume, ori încălcarea gravă a legii este o altă abatere disciplinară prevăzută la art. 38 lit.(e) din aceeași Lege. Prin urmare, în hotărâre se face o confuzie între aceste două forme de abatere disciplinară, motiv pentru care nu este clar, care anume abatere a fost comisă.

Totodată, reclamantul a indicat că din constatările descrise în hotărâre, nu este clar cum anume prin abaterea disciplinară a fost afectat actul de justiție și imaginea Procuraturii, nu este clar cum a fost probată comiterea abaterii disciplinare prin ordonanțele de pornire a urmăririi penale, clasare a cauzei penale și de formare a grupurilor de urmărire penală, ultima fiind emisă de către procurorul ierarhic superior.

Vladislav Bobrov a enunțat că dispozițiile art. 6 alin.(3) lit. a), b) și d) din Legea cu privire la Procuratură nr. 3 din 25 februarie 2016 și hotărârea contestată se referă la obligațiile procurorului în mod general, însă în cazul său nu a fost concretizată expres sintagma din articolul legii sau actul normativ adoptat în cadrul Procuraturii, care ar fi fost încălcat de el.

Subsecvent, reclamantul a notat că în hotărârea Colegiului de disciplină și etică de pe lângă Consiliul Superior al Procurorilor, latura subiectivă nu este probată, nefiind demonstrată reaua-credință, or, aceasta presupune distorsionarea conștiință a dreptului, fiind o eroare evidentă. De altfel, chiar și în situația existenței unor asemenea fapte, nu orice eroare, fie ea gravă, poate face obiectul unei sancțiuni disciplinare.

Potrivit Listei de verificare a statului de drept, adoptată de Comisia de la Veneția la 106-a sesiune plenară desfășurată în perioada 11-12 martie 2016, I.a) iii. în motivele măsurilor disciplinare sunt clar definite și sancțiunile sunt limitate la abateri săvârșite cu intenție și gravă neglijență. Abaterile care conduc la sancțiuni disciplinare și consecințele lor legale ar trebui să fie stabilite clar în lege.

Mai mult, nu este echitabil ca orice încălcare, deci și cea care nu are un rezultat negativ procesual, să genereze răspunderea disciplinară a procurorului.

Având în vedere cele enunțate, reclamantul a precizat că pentru aceleași încălcări similare, au fost aplicate sancțiuni disciplinare diferite, într-o situație fiind aplicată sancțiunea - avertisment, iar în privința sa - mustrare.

Un alt argument, care ar demonstra ilegalitatea hotărârii Colegiului de disciplină și etică de pe lângă Consiliul Superior al Procurorilor nr. 3-48/20 din 23 decembrie 2020, în opinia reclamantului este lipsa independenței și imparțialității Consiliului Superior al Procurorilor la examinarea contestației depuse.

În susținerea argumentului invocat, reclamantul a menționat că Procurorul General a fost recuzat de către autorul contestației, pe motiv că înainte de examinarea cauzei disciplinare și a contestației, avea o părere preconcepută despre vinovăția procurorului Vladislav Bobrov, asupra căreia s-a expus, solicitându-i să-și dea demisia din organele procuraturii.

La acest capitol, reclamantul a adăugat că în afară de probele prezentate în susținerea cererii de recuzare, Procurorul General în ședința Consiliului Superior al Procurorilor din 11 martie 2021, însăși a recunoscut că își menține aceeași opinie,

prin care consideră că procurorul Vladislav Bobrov este vinovat de săvârșirea abaterii disciplinare și că și-a format această opinie din rapoartele subalternilor.

În context, reclamantul a atenționat că deși Procurorul General a avut o părere preconcepută și o prejudecată personală în acest caz, și nu a putut trece testul imparțialității, Consiliul Superior al Procurorilor a respins cererea de recuzare împotriva acestuia, ceea ce trezește un dubiu rezonabil că acest tribunal poate fi considerat independent.

Aceiași situație se atestă și în cazul recuzării de către autorul contestației a altui membru al Consiliului Superior al Procurorilor, Emanuil Ploșniță, care la fel a recunoscut că este de părerea că a fost persecutat de către Procuratura Anticorupție cu dosare penale, însă necătând la aceasta Consiliul Superior al Procurorilor a respins cererea de recuzare.

În opinia reclamantului, este indubitabil că un observator independent ar considera că Procurorul General și membrul Consiliului Superior al Procurorilor, Emanuil Ploșniță au avut de la bun început o atitudine preconcepută și anumite convingeri personale cu privire la persoana sa și la preținsele acțiuni comise de către acesta.

Vladislav Bobrov a solicitat anularea hotărârii din 01 aprilie 2021 a Consiliului Superior al Procurorilor privind admiterea contestațiilor și casarea hotărârii Colegiului de disciplină și etică nr.3-48/20 din 23 decembrie 2020, emisă în privința procurorului în Procuratura Anticorupție Vladislav Bobrov, cu pronunțarea unei noi hotărâri, privind încetarea procedurii disciplinare, din motiv că nu a fost comisă o abatere disciplinară.

Prin hotărârea din 12 iulie 2021 a Curții de Apel Chișinău, s-a admis acțiunea înaintată de Vladislav Bobrov împotriva Consiliului Superior al Procurorilor cu privire la anularea actului administrativ și s-a anulat hotărârea Consiliului Superior al Procurorilor nr. 1-38/2021 din 01 aprilie 2021 cu privire la examinarea contestației și hotărârea Colegiului de disciplină și etică de pe lângă Consiliul Superior al Procurorilor nr. 3-48/20 din 23 decembrie 2020, emisă în privința procurorului în Procuratura Anticorupție Vladislav Bobrov, cu încetarea procedurii disciplinare față de acesta (f.d.108-123).

Curtea de Apel Chișinău și-a întemeiat hotărârea pe dispozițiile Codului administrativ, Legii nr. 3 din 25 februarie 2016 cu privire la Procuratură și a Regulamentului privind organizarea și activitatea Colegiului de disciplină și etică, aprobat prin Hotărârea Consiliului Superior al Procurorilor nr.12 - 228/16 din 14 septembrie 2016, modificat prin Hotărârea Consiliului Superior al Procurorilor nr. 12-13/17 din 24 ianuarie 2017, constatând că Consiliul Superior al Procurorilor, exercitându-și dreptul discreționar, nu a respectat normele legale de adoptare a actului administrativ, întrucât nu a respectat limitele legale ale dreptului discreționar, expunându-se asupra unor fapte și circumstanțe, verificarea legalității cărora, intră în competența altor organe, instituții.

Iar din considerentele enunțate, prima instanță a anulat hotărârea Consiliului Superior al Procurorilor nr. 1-38/2021 din 01 aprilie 2021 și hotărârea Colegiului de disciplină și etică de pe lângă Consiliul Superior al Procurorilor nr. 3-48/20 din 23 decembrie 2020, și a încetat procedura disciplinară față de Vladislav Bobrov.

La 29 iulie 2021 Consiliul Superior al Procurorilor a depus recurs, iar la 02 noiembrie 2021 a prezentat motivarea recursului împotriva hotărârii din 12 iulie 2021 a Curții de Apel Chișinău, solicitând casarea acesteia cu emiterea unei

noi decizii de respingere a cererii de chemare în judecată depusă de Vladislav Bobrov.

Recurentul a notat că termenul de 30 de zile, pentru contestarea hotărârii, este respectat, având în vedere că hotărârea motivată a Curții de Apel Chișinău din 12 iulie 2021 nu i-a fost notificată, însă aceasta a fost publicată pe portalul instanțelor judecătorești la 05 octombrie 2021.

În opinia Consiliului Superior al Procurorilor, hotărârea din 12 iulie 2021 a Curții de Apel Chișinău este neîntemeiată și pasibilă de a fi casată, deoarece instanța de fond a examinat eronat acțiunea, bazându-se pe analiza incompletă a probelor din cauza disciplinară și invocând concluzii viciate, care exclud caracterul obiectiv al soluției emise.

Mai mult, hotărârea primei instanțe nu oferă răspuns la constatările și concluziile privind încălcările disciplinare care au fost imputate procurorului Vladislav Bobrov. Aceasta conține formulări generale, iar aprecierile făcute sunt profund eronate, fiind evident omisă obligația de analiză atentă a cauzei deduse spre examinare și de evaluare a probelor în spiritul tuturor normelor de drept incidente.

Recurentul a susținut că în hotărârea contestată, Curtea de Apel Chișinău a invocat unilateral doar unele norme de drept și a reflectat aspecte segmentare din acuzațiile disciplinare aduse procurorului Vladislav Bobrov, fapt ce a rezultat cu aprecierea eronată a situației în ansamblu și a afectat substanțial obiectivitatea raționamentelor formulate pentru motivarea soluției adoptate.

Prin urmare, omisiunea instanței de fond de a analiza cauza în ansamblul său, de a elucida substanța obligațiilor procurorului la efectuarea/conducerea urmăririi penale și de a evalua în profunzime întreaga conduită procesuală a procurorului Vladislav Bobrov denotă caracterul arbitrar al hotărârii contestate.

De altfel, recurentul a menționat că atitudinea subiectivă și superficială a Curții de Apel Chișinău la aprecierea probelor și motivarea hotărârii emise, a determinat soluționarea greșită a cauzei și a lăsat fără un răspuns adecvat obiecțiile privind modul necorespunzător de exercitare a atribuțiilor funcționale de către procurorul Vladislav Bobrov, precum și a denaturat esența interpretării corecte a principiului independenței și obiectivității procurorului, care prin întreaga sa activitate este obligat să asigure respectarea, fără echivoc, a drepturilor omului.

Mai mult, la adoptarea hotărârii contestate, instanța de fond s-a limitat să transcrie unele norme de drept, care reglementează atribuțiile procesuale ale procurorului, a făcut aprecieri sumare și deficiente privind acțiunile procesuale efectuate de procurorul Vladislav Bobrov în cauza penală, pe care a condus urmărirea penală vizată în procedura disciplinară. Totodată, prima instanță nu a făcut raportarea normelor de drept la situația de fapt reținută în cauza disciplinară și nu s-a expus referitor la toate circumstanțele incidente acestui caz disciplinar.

În susținerea celor relatate, recurentul a subliniat că Curtea de Apel Chișinău în partea motivată a hotărârii din 12 iulie 2021, a omis să se expună asupra tuturor circumstanțelor abaterilor disciplinare prevăzute de art.38 lit.a) și e) din Legea nr. 3 din 25 februarie 2016 cu privire la Procuratură, incriminate procurorului Vladislav Bobrov, privind îndeplinirea necorespunzătoare a obligațiilor de serviciu și încălcarea gravă a legii în cadrul exercitării urmăririi penale.

De asemenea, instanța de judecată nu a dat răspuns la argumentele ce țin de conduita procesuală pasivă a procurorului Vladislav Bobrov pe dosarul penal nr.XXXXXXX, nu a analizat argumentele Consiliului Superior al Procurorilor și a

Colegiului de disciplină și etică că acceptarea fără analiză de către procurorul Vladislav Bobrov a rapoartelor ofițerilor de poliție deja constituie în sine, viciu de procedură, deoarece afectează raționamentul său logico-juridic în baza căruia a rezultat soluția de a întocmi demersul către instanța de judecată, iar astfel hotărârea respectivă nu corespunde criteriilor de calitate din perspectiva motivării adecvate.

Totodată, în opinia recurentului, Curtea de Apel Chișinău și-a depășit competențele pronunțând hotărârea cu încetarea procedurii disciplinare față de Vladislav Bobrov.

Or, potrivit doctrinei și jurisprudenței în materia răspunderii disciplinare s-a stabilit cu valoare de principiu că abaterea disciplinară reprezintă încălcarea cu vinovăție de către persoană a îndatoririlor corespunzătoare funcției pe care o deține sau a normelor de conduită profesională prevăzute de lege (hotărârea Curții Constituționale nr.24 din 14 septembrie 2016).

Astfel, la argumentele din hotărârea din 12 iulie 2021 a Curții de Apel Chișinău privind principiul independenței procesuale a procurorului, care îi oferă posibilitatea de a lua în mod independent și unipersonal decizii în cauzele pe care le gestionează, precum și la concluziile despre lipsa de competență a Consiliului Superior al Procurorilor pe segmentul evaluării actelor procesuale emise de procurori, recurentul a opinat că acestea sunt eronate și nu pot fi reținute.

Este incontestabil faptul că principiul independenței procesuale a procurorului reprezintă un pilon fundamental ce susține realizarea dreptului la un proces echitabil.

În context, Consiliul Superior al Procurorilor a notat că acest principiu nu trebuie înțeles ca fiind posibilitatea de a acționa după propria voință, deoarece independența procurorilor nicidecum nu poate fi văzută ca un privilegiu personal, aceasta fiind o garanție acordată cetățenilor pentru a le confirma că toate cazurile sunt examinate în mod echitabil și conform legii, normă care este susținută de standardele internaționale și se regăsește în pct.6.2.1 din Codul de Etică al procurorilor, aprobat prin Hotărârea Adunării Generale a Procurorilor nr.4 din 27 mai 2016.

Făcând referire la dispozițiile pct. 6.1.1, 6.1.2, 6.1.4 și 6.2.1 din Codul de etică al procurorilor, Consiliul Superior al Procurorilor a enunțat că Curtea de Apel Chișinău nu a ținut cont de faptul că constatarea disciplinară, în cazul dedus analizei, a vizat conduita procesuală a procurorului Vladislav Bobrov, care nu s-a aliniat standardelor de profesionalism și rolului ce îi revine procurorului în cadrul urmăririi penale.

Or, efectuarea urmăririi penale reprezintă o competență a procurorului, care se exercită inclusiv în baza principiului independenței procesuale și Consiliul Superior al Procurorilor nu s-a substituit unei instanțe de judecată și nu a analizat temeinicia sau legalitatea depunerii demersurilor de autorizare a interceptării și înregistrării convorbirilor telefonice. În hotărârea sa, Consiliul Superior al Procurorilor nu a contestat principiul independenței procesuale a procurorului în exercitarea atribuțiilor de serviciu, însă manifestarea independenței în activitate nicidecum nu înseamnă să se procedeze conform voinței arbitrare, dar așa cum spune norma de drept.

În acest sens, recurentul a notat că potrivit constatărilor din jurisprudența Curții Constituționale, procesul de analiză, ca element al formulării propriei convingeri, nu poate fi o simplă operațiune tehnică, dar urmează să respecte condițiile și temeiurile de substanță.

Astfel, potrivit concluziilor exprimate în Hotărârea Curții Constituționale nr.12 din 28 martie 2017, care sunt incidente și pentru atribuțiile procurorilor, s-a estimat că „deși există un anumit element de discreție la interpretarea legilor, stabilirea faptelor și aprecierea probelor, intima convingere a judecătorului urmează să opereze în limita cadrului legal. Intima convingere a judecătorului în luarea unei decizii nu are sensul unei simple opinii subiective a judecătorului, ci acelea al certitudinii dobândite de acesta în mod obiectiv, pe bază de probe indubitabile.

Prin urmare, Curtea de Apel Chișinău a omis să analizeze că raportat la prezenta procedură disciplinară, procurorul Vladislav Bobrov, pe lângă rigorile autorizării măsurilor speciale de investigații, obiectivul lui era stabilirea adevărului, care este doar unul dintre elementele din conduita procesuală pe caz, avea sarcina prescrisă de lege de a contribui la respectarea ordinii de drept, efectuarea justiției, apărarea drepturilor și intereselor legitime ale persoanei și ale societății.

Mai mult, recurentul a relevat că Curtea de Apel Chișinău nu doar a omis să se expună asupra tuturor argumentelor din hotărârea Consiliului Superior al Procurorilor nr. 1-38/21 din 01 aprilie 2021 și a hotărârii Colegiului de disciplină și etică din 23 decembrie 2020, dar a evitat să cerceteze în ansamblu toate circumstanțele importante cauzei.

De altfel, Consiliul Superior al Procurorilor în hotărârea sa nu a pus în discuție procedura desfășurată în fața judecătorului de instrucție la examinarea demersurilor de interceptare a convorbirilor telefonice. Criticile din hotărârea Consiliului Superior al Procurorilor au fost formulate în raport cu acțiunile pe care le-a realizat procurorul Vladislav Bobrov, până la emiterea demersului de autosesizare a măsurilor speciale de interceptare a convorbirilor telefonice.

Astfel, procurorului Vladislav Bobrov i-au fost prezentate rapoarte ale ofițerilor de poliție, în care era indicată expres necesitatea autorizării măsurilor speciale deja efectuate, însă acesta nu a supus aprecierii faptul că asemenea măsuri speciale deja efectuate, în realitate nu existau.

Conform art.132¹ alin.(1) din Codul de procedură penală, măsurile speciale se efectuează numai în cadrul unui dosar penal.

Respectiv, procurorul Vladislav Bobrov urma să verifice dacă măsurile speciale la care se refereau ofițerii de poliție au fost efectuate în cadrul altor dosare, deoarece în dosarul penal de referință alte măsuri speciale la acel moment încă nu fuseseră efectuate.

Astfel, odată ce alte măsuri speciale de investigații pe caz nu erau încă efectuate, rezultă că rapoartele ofițerilor de poliție erau fără conținut factologic și nu corespundeau prevederilor legii procesuale, însă procurorul Vladislav Bobrov nu a analizat aceste aspecte.

Totodată, recurentul a menționat că Consiliul Superior al Procurorilor și Colegiul de disciplină și etică de pe lângă Consiliul Superior al Procurorilor, în hotărârile emise, au subliniat că sancționează conduita procesuală a procurorului Vladislav Bobrov, care a fost lipsită de o analiză atentă a rapoartelor ofițerilor de poliție, dar nu depunerea, în sine, a demersurilor de interceptare a convorbirilor telefonice.

Drept consecință omisiunea Curții de Apel Chișinău de a analiza această distincție a dus la concluzii abstracte, care viciază hotărârea contestată.

Mai mult, Curtea de Apel Chișinău, a efectuat analiza privind caracterul echitabil al întregii proceduri, începând cu etapa prealabilă elaborării și depunerii

demersului de autorizare a interceptărilor convorbirilor telefonice, pe care era obligat să îl asigure procurorul Vladislav Bobrov.

Aceste constatări fundamentează concluziile Consiliului Superior al Procurorilor expuse în hotărârea disciplinară, emisă în privința procurorului Vladislav Bobrov că conduita procesuală a acestuia, de până la întocmirea demersului de autorizare a interceptărilor convorbirilor telefonice nu trebuia să fie pur mecanică, dar să se conformeze cerințelor de calitate și analiză, de altfel, circumstanțe neglijate de Curtea de Apel Chișinău.

Subsecvent, recurentul a precizat că concluziile Consiliului Superior al Procurorilor s-au bazat pe probele administrate în cauza disciplinară, din care rezultă că procurorul Vladislav Bobrov, nu a asigurat efectuarea unei investigații pe prezentul proces penal și, efectiv, nu a asigurat verificarea informațiilor prezentate, precum și, fără a efectua vreo acțiune procesuală, în lipsa bănuielii rezonabile, și în lipsa mijloacelor de probă, neîntemeiat a dispus pornirea urmăririi penale în baza art.324 alin.(2) lit.b) din Codul penal.

Așadar, urmare a aplicării prevederilor contestate, ar putea surveni situații în care probele care sunt, de fapt, pertinente pentru apărare au fost distruse la etapa urmăririi penale, iar persoana vizată este privată de dreptul de a lua cunoștință de probele respective și de a le utiliza în apărarea sa la judecarea cauzei penale. Mai mult, se poate întâmpla ca unele înregistrări să nu fie pertinente la etapa urmăririi penale, însă ulterior să capete o altă pondere. Instanța de judecată ar putea fi în situația de a corobora înregistrările efectuate cu unele probe noi, apărute mai târziu. Nimicirea înregistrărilor conform articolului 132⁹ alin.(15) din Codul de procedură penală împiedică instanța de judecată, cea care judecă în mod nemijlocit cazul penal să evalueze toate probele și să poată constata relevanța acestora pentru situația apărării, fapt care îl poate priva pe acuzat de dreptul său la un proces echitabil.

Consiliul Superior al Procurorilor a susținut că a analizat opinia din contestație și a expus motivat concluziile cu raportare la standardele profesionale impuse procurorilor. De asemenea, și-a respectat competențele, nu a făcut concluzii pe substanța raționamentelor procurorului Vladislav Bobrov la efectuarea urmăririi penale, dar a constatat doar conduita procesuală a acestuia, la modul în care s-a raportat la atribuțiile funcționale, aspecte care nu interferează cu semnificația intrinsecă procesuală a atribuțiilor procesuale ale unui procuror, fundamentate pe independența acestuia la efectuarea urmăririi penale. Astfel, Consiliul Superior al Procurorilor a concluzionat că tocmai conduita procurorului Vladislav Bobrov a generat riscul ingerinței ilegale în drepturile și libertățile persoanelor implicate, ceea ce constituie o încălcare flagrantă a principiilor prezumției nevinovăției, legalității, respectării drepturilor și libertăților omului, secretului corespondenței, inviolabilității vieții private, consfințite la art.7, 8, 10, 14 și 15 din Codul de procedură penală.

Recurentul a enunțat că existența normei procesual-penale și emiterea încheierii judecătorești de autorizare a interceptărilor convorbirilor telefonice nu sunt condiții exclusive, care în mod direct ar califica ca fiind legală întreaga conduită procesuală a procurorului aferentă atribuțiilor sale în acest sens.

Iar, Curtea de Apel Chișinău a făcut aprecieri eronate și superficiale, limitându-se la condițiile strict formale, fără a analiza complex modul cum a acționat procurorul Vladislav Bobrov.

Astfel, nu a fost luat în considerare faptul că până la emiterea demersului de autorizare a interceptării convorbirilor telefonice, procurorul are obligația să analizeze exigent și să stabilească întrunirea condițiilor prevăzute că asemenea măsuri speciale sunt necesare.

Efectuarea interceptărilor convorbirilor telefonice interferează substanțial cu dreptul la viață privată și este de datoria procurorului să excludă orice dubii sau elemente, care ar compromite acuratețea raționamentului său logico-juridic și ar afecta procesele sale de analiză a utilizării acestor competențe oferite de lege.

În acest sens, Consiliul Superior al Procurorilor a menționat, că nu poate fi justificată absența motivării ordonanțelor de dispunere a măsurilor speciale de investigații, care nu conțin argumente de ce pe altă cale este imposibilă realizarea scopului procesului penal și/sau cum poate fi prejudiciată considerabil activitatea de administrare a probelor, precum și nici nu dau o explicație rezonabilă că aceste acțiuni, în concret, sunt necesare și proporționale cu restrângerea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Iar, analizând sistemic cadrul normativ aferent realizării măsurilor speciale de investigații, recurentul a concluzionat că din perspectiva obligațiilor pozitive conexe, ce însoțesc procedurile de efectuare a acestor măsuri, procurorul Vladislav Bobrov nu și-a îndeplinit corespunzător atribuțiile de serviciu, deoarece dânsul neîntemeiat a făcut aprecieri că doar obținerea autorizării judecătorești este suficientă pentru a asigura respectarea garanțiilor pentru persoanele vizate.

Această omisiune a Curții de Apel Chișinău, de a declanșa analiza autentică și diligentă a întinderii depline a obligațiilor ce reveneau procurorului Vladislav Bobrov în cazul vizat de procedura disciplinară și de a efectua raportarea corectă a situației de fapt la exigențele normelor de drept, viciază substanțial caracterul obiectiv și onest al soluției emise și legalitatea acesteia.

În opinia Consiliului Superior al Procurorilor, prin soluția adoptată de Curtea de Apel Chișinău s-a neglijat că este inacceptabilă prestația profesională a procurorului Vladislav Bobrov cu referire la rolul său privind derularea urmăririi penale în această speță, nefiind posibilă invocarea justificării că în așa fel a fost exteriorizat raționamentul logico-juridic, bazat pe independența procesuală garantată de lege.

Astfel, recurentul a menționat că regimul juridic al activității procurorilor include și problema răspunderii acestora, a cărei menire trebuie să se bazeze pe reprimarea greșelilor comise de ei, iar prin intermediul răspunderii, se realizează atât scopul preventiv cât și cel sancționator.

Consiliul Superior al Procurorilor a punctat că argumentele Curții de Apel Chișinău au o expresie lacunară și nu sunt de natură să justifice conduita procurorului Vladislav Bobrov. Or, obiectul examinării procedurii disciplinare l-a constituit acțiunea, adică conduita procurorului în contextul atribuției de efectuare cu diligență a acțiunilor procesuale ce îi reveneau la gestionarea dosarului penal nr.XXXXXX.

Prin hotărârea Colegiului de disciplină și etică de pe lângă Consiliul Superior al Procurorilor, menținută prin hotărârea Consiliul Superior al Procurorilor s-a constatat abaterea disciplinară a procurorului Vladislav Bobrov pentru neglijarea acurateții profesionale și compromiterea cerinței de onestitate a raționamentului logico-juridic, care au afectat conduita procesuală și au creat premisele pentru demararea investigațiilor procesual-penale într-un cadru de aparentă a respectării

normelor de drept penal material și procesual, dar nu pentru hotărârile procesual-penale adoptate.

Curtea de Apel Chișinău a omis să analizeze această diferență a părților componente din conduita procesuală a procurorului Vladislav Bobrov și în mod subiectiv s-a limitat numai la invocarea competențelor extrinseci ale situației examinate, adică a celor reglementate de la momentul adoptării ordonanței de pornire a urmăririi penale, demersurilor, fără să țină cont de toate procesele de analiză, apreciere și descriere a materialelor acumulate, implicate la momentul redactării de către procurorul Vladislav Bobrov a raportului de autosesizare, care au fost viciate prin lipsa de onestitate și prin eludarea regulilor de corectitudine profesională.

Iar, pentru că instanța de fond a omis să analizeze aspectele enunțate și nu a dat răspuns la aceste argumente din hotărârea Consiliului Superior al Procurorilor, soluția emisă nu întrunește condițiile obiectivității și conține o abordare unilaterală, ceea ce a dus la rezolvarea eronată a acestui caz disciplinar, urmând a fi anulată pe baza viciului admis.

De altfel, recurentul a subliniat că analiza minuțioasă a registrului de obligații ale procurorului ce însoțesc efectuarea acțiunilor procesuale, este în măsură să schimbe soluția adoptată de Curtea de Apel Chișinău și să excludă riscurile ce afectează echilibrul ordinii juridice de îndeplinire corespunzătoare de către procurori a atribuțiilor de serviciu.

În opinia Consiliului Superior al Procurorilor este inacceptabilă prestația profesională a procurorului Vladislav Bobrov, cu referire la rolul său privind derularea urmăririi penale în această speță, nefiind posibilă invocarea justificării că în așa fel a fost exteriorizat raționamentul logico-juridic, bazat pe independența procesuală garantată de lege.

Astfel, recurentul a apreciat critic argumentele Curții de Apel Chișinău, că prin motivele invocate în actul administrativ contestat, Consiliul Superior al Procurorilor și-a depășit competența funcțională, expunându-se asupra unor fapte și circumstanțe, verificarea legalității cărora, intră în competența altor organe, instituții. Or, argumentul invocat ține de aprecierea greșită a actului administrativ contestat, deoarece prin hotărârea Consiliului Superior al Procurorilor nr. 1-38/21 din 01 aprilie 2021 și în Hotărârea Colegiului de disciplină și etică de pe lângă Consiliul Superior al Procurorilor din 23 decembrie 2020 nu s-a declarat ilegalitatea vreunui act emis de procuror, dar s-au apreciat acțiunile procurorului întreprinse în cadrul unui dosar penal, fără ca concluziile respective să producă efecte juridice în privința demersurilor, ordonanțelor procurorului.

Consiliul Superior al Procurorilor a opinat că argumentele Curții de Apel Chișinău că la dosar nu a fost anexată nicio probă, care ar confirma examinarea de către judecătorul de instrucție a unei plângeri privind tergiversarea nejustificată a urmăririi penale, în cauza la care se face referire și a admis o asemenea plângere, iar recurentul nu era îndreptățit de a efectua constatări ce țin de durata procedurilor, or, asemenea constatări nu intră în competența Consiliului Superior al Procurorilor, se bazează pe o analiză lacunară și evaluări selective.

Consiliul Superior al Procurorilor a indicat că Curtea de Apel Chișinău nefondat și-a întemeiat concluziile din hotărârea contestată în baza Legii nr.87 din 21 aprilie 2011 privind repararea de către stat a prejudiciului cauzat prin încălcarea dreptului la judecarea în termen rezonabilă cauzei sau a dreptului la executarea

în termen rezonabil a hotărîrii judecătorești, or, aceasta nu este incidentă la caz, deoarece se referă la cadrul procesual al respectării termenului rezonabil, pe când cazul dedus analizei se circumscrie perspectivei disciplinare de evaluare a rolului procurorului în soluționarea sarcinilor încredințate.

Un alt argument invocat de Consiliul Superior al Procurorilor în susținerea cereri de recurs este că prima instanță a admis o eroare de apreciere a elementelor componenței disciplinare.

În argumentarea opiniei enunțate, recurentul a relevat că Curtea de Apel Chișinău nu a ținut cont de faptul că în contextul abaterii disciplinare imputate intimatului, conduita ilicită a procurorului Vladislav Bobrov a lezat relațiile sociale protejate de norma juridică referitoare la îndeplinirea de către procuror a dispozițiilor legale, implicit termenul rezonabil al urmăririi penale, stabilit la art.20 alin.(4) din Codul de procedură penală.

Or, obligația procurorului de a asigura termenul rezonabil al urmăririi penale, așa cum este stabilit de art.20 alin.(4) din Codul de procedură penală se referă nu doar la drepturile și libertățile persoanei (de care procurorul trebuia să țină cont în special pentru că persoanele nu aveau nici un statut procesual și nu cunoșteau despre acțiunile procesuale), dar și la autoritatea funcției de procuror, la încrederea publicului în realizarea legală a procedurilor penale și la calitatea actului de justiție.

Astfel, relațiile sociale protejate de acest principiu exced viziunea sumară la care a recurs Curtea de Apel Chișinău în hotărârea recurată și se impune anularea acesteia, pentru a restabili valoarea normei juridice.

De altfel, Curtea de Apel Chișinău nu a ținut cont de faptul că Colegiul de disciplină și etică de pe lângă Consiliul Superior al Procurorilor și Consiliul Superior al Procurorilor a efectuat analiza modului în care procurorul Vladislav Bobrov și-a exercitat atribuțiile în cadrul unui dosar penal, inclusiv prin prisma cerințelor stabilite de CEDO, unde nu sunt acceptate „lungi perioade de stagnare”, pentru care nu există nici o explicație (cauza Beaumartin c. Franței).

Or, raportând prevederile standardelor internaționale și ale cerințelor naționale la circumstanțele individuale ale procedurii disciplinare examinate, se deduce clar că procurorul Vladislav Bobrov a admis încălcări ale normelor procesual-penale și nu a asigurat respectarea termenului rezonabil la efectuarea urmăririi penale pe dosarul vizat, iar modul în care a gestionat aceste sarcini este expresia elocventă a îndeplinirii necorespunzătoare a atribuțiilor de serviciu.

Prin urmare, recurentul a conchis că în speță nu se regăsesc temeiuri legale pentru a anula hotărârea Colegiului de disciplină și etică de pe lângă Consiliul Superior al Procurorilor din 23 decembrie 2020 și hotărârea Consiliului Superior al Procurorilor nr. 1-3 8/21 din 01 aprilie 2021, emisă în privința procurorului Vladislav Bobrov cu respectarea competenței, de către autoritatea publică emitentă, a normelor legale, care reglementează procedura soluționării cauzei disciplinare și aplicarea corectă a normelor materiale.

La 08 noiembrie 2021 la adresa de e-mail a lui Vladislav Bobrov a fost expediată copia recursului depus de Consiliul Superior al Procurorilor, cu înștiințarea despre posibilitatea depunerii referinței.

Deși Vladislav Bobrov a confirmat recepționarea copiei recursului, acesta nu și-a valorificat dreptul procedural respectiv și nu a depus referință la recursul depus de Consiliul Superior al Procurorilor.

În conformitate cu art. 244 alin.(1) Cod administrativ, hotărârile curții de apel

ca instanța de fond, precum și deciziile instanței de apel pot fi contestate cu recurs.

Iar, conform art. 245 alin. (1) și (2) Cod administrativ, recursul se depune la instanța de apel în termen de 30 de zile de la notificarea deciziei instanței de apel, dacă legea nu stabilește un termen mai mic. Motivarea recursului se prezintă Curții Supreme de Justiție în termen de 30 de zile de la notificarea deciziei instanței de apel. Dacă se depune împreună cu cererea de recurs, motivarea recursului se depune la instanța de apel.

Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că Consiliul Superior al Procurorilor s-a conformat dispozițiilor art.245 Cod administrativ și a depus recursul și motivarea recursului în termen. Or, hotărârea Curții de Apel Chișinău a fost pronunțată la 12 iulie 2021 și recepționată de către Consiliul Superior al Procurorilor la 01 noiembrie 2021, fapt confirmat prin extrasul din poșta electronică anexat la materialele cauzei (f.d.149).

Prin încheierea din 22 decembrie 2021 a Curții Supreme de Justiție, recursul depus de Consiliul Superior al Procurorilor a fost numit pentru examinare în complet din 5 judecători.

În conformitate cu art. 247 din Codul administrativ, Curtea Supremă de Justiție examinează și soluționează recursul fără ședință de judecată. Dacă consideră necesar, Curtea Supremă de Justiție poate decide citarea participanților la proces.

În speță, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție nu a considerat oportun de a cita participanții la proces pentru a se pronunța cu privire la problemele invocate în recurs, deoarece criticele recurentului, au fost expuse cu suficientă claritate.

În conformitate cu art. 248 alin. (1) lit. d) din Codul administrativ, examinând recursul, Curtea Supremă de Justiție adoptă una dintre următoarele decizii: casează integral decizia instanței de apel și restituie cauza instanței de apel dacă, în baza limitelor stabilite de lege ale examinării recursului, nu poate adopta o soluție finală în acest caz.

Conform art. 194 alin. (2) coroborat cu art. 21 și art. 36 din Codul administrativ, în procedura de examinare a cererilor de recurs, hotărârile și deciziile contestate se examinează din oficiu în privința existenței greșelilor procedurale și aplicării corecte a dreptului material.

Studiind materialele dosarului, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție consideră că, hotărârea din 12 iulie 2021 a Curții de Apel Chișinău urmează a fi casată cu restituirea cauzei primei instanțe spre rejudecare, în alt complet de judecată din următoarele motive.

Din materialele cauzei rezultă că, la 17 ianuarie 2020 Procurorul-șef al Direcției urmărire penală și criminalistică a Procuraturii Generale Adrian Mircoș a depus la Consiliului Superior al Procurorilor sesizarea nr. 71-1-165/20-17, în care a indicat că în rezultatul verificărilor efectuate, pe cauza penală nr. XXXXXX, s-a acționat prin îndeplinirea necorespunzătoare a obligațiilor de serviciu și cu admiterea încălcărilor grave de lege. Iar, în temeiul prevederilor art.43 din Legea nr.3 din 25 februarie 2016 cu privire la Procuratură, încălcările menționate, admise de procurorul în Procuratura Anticorupție Vladislav Bobrov, pot constitui abateri disciplinare. Astfel, a propus verificarea abaterilor depistate în cadrul unei proceduri

disciplinare (f.d.3-12, dosar de control).

Prin hotărârea Colegiului de disciplină și etică de pe lângă Consiliul Superior al Procurorilor nr. 3-48/2020 din 23 decembrie 2020 s-a constatat că acțiunile procurorului în Procuratura Anticorupție Vladislav Bobrov, constituie abatere disciplinară, fiindu-i aplicată sancțiunea disciplinară – mustrare (f.d.18-24).

Prin hotărârea nr. 1-38/2021 din 01 aprilie 2021 „Cu privire la examinarea contestației procurorului în Procuratura Anticorupție Vladislav Bobrov împotriva hotărârii Colegiului de disciplină și etică de pe lângă Consiliul Superior al Procurorilor nr. 3-48/2020 din 23 decembrie 2020”, Consiliul Superior al Procurorilor a respins contestația și a menținut hotărârea Colegiului de disciplină și etică nr. 3-48/20 din 23 decembrie 2020, emisă în privința procurorului în Procuratura Anticorupție, Vladislav Bobrov (f.d.56-64).

La 26 aprilie 2021 Vladislav Bobrov a depus la Consiliul Superior al Procurorilor cerere prealabilă, prin care a solicitat anularea hotărârii nr. 1-38/2021 din 01 aprilie 2021 „Cu privire la examinarea contestației procurorului în Procuratura Anticorupție Vladislav Bobrov împotriva hotărârii Colegiului de disciplină și etică de pe lângă Consiliul Superior al Procurorilor nr. 3-48/2020 din 23 decembrie 2020” cu adoptarea unei noi hotărâri privind constatarea lipsei abaterii disciplinare în acțiunile procurorului în Procuratura Anticorupție Vladislav Bobrov și sistarea procedurii disciplinare (f.d.15-17).

Iar, la 29 aprilie 2021 Vladislav Bobrov a depus la Curtea de Apel Chișinău prezenta cerere de chemare în judecată împotriva Consiliului Superior al Procurorilor.

Fiind investită cu judecarea cauzei în fond, Curtea de Apel Chișinău, prin hotărârea din 12 iulie 2021 a admis acțiunea înaintată de Vladislav Bobrov și a anulat hotărârea Consiliului Superior al Procurorilor nr. 1-38/2021 din 01 aprilie 2021 cu privire la examinarea contestației și hotărârea Colegiului de disciplină și etică de pe lângă Consiliul Superior al Procurorilor nr. 3-48/20 din 23 decembrie 2020, emisă în privința procurorului în Procuratura Anticorupție Vladislav Bobrov, cu încetarea procedurii disciplinare față de acesta (f.d.108-123).

Judecând cauza în ordine de recurs completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție a constatat că prima instanță a judecat cauza și a ajuns la o concluzie pripită, fapt ce rezultă din nedeterminarea exactă a naturii juridice a litigiului, criteriul, care presupune prin sine lămurirea completă și certă a situației de fapt sub toate aspectele.

În susținerea concluziei enunțate instanța de recurs indică următoarele.

Astfel, având în vedere că obiectul prezentului litigiu ține de activitatea Consiliului Superior al Procurorilor, la caz sunt aplicabile prevederile Codului administrativ în coroborare cu dispozițiile Legii nr.3 din 25 februarie 2016 cu privire la Procuratură.

Conform art.2 alin. (2) Cod administrativ, anumite aspecte ce țin de activitatea administrativă privind domenii specifice de activitate pot fi reglementate prin norme legislative speciale derogatorii de la prevederile prezentului cod numai dacă această reglementare este absolut necesară și nu contravine principiilor prezentului cod.

În conformitate cu art. 3 Cod administrativ, legislația administrativă are drept scop reglementarea procedurii de înfăptuire a activității administrative și a controlului judecătoresc asupra acesteia, în vederea asigurării respectării drepturilor

și a libertăților prevăzute de lege ale persoanelor fizice și juridice, ținându-se cont de interesul public și de regulile statului de drept.

Potrivit art. 5 Cod administrativ, activitatea administrativă reprezintă totalitatea actelor administrative individuale și normative, a contractelor administrative, a actelor reale, precum și a operațiunilor administrative realizate de autoritățile publice în regim de putere publică, prin care se organizează aplicarea legii și se aplică nemijlocit legea.

În sensul art. 10 alin. (1) Cod administrativ, actul administrativ individual este orice dispoziție, decizie sau altă măsură oficială întreprinsă de autoritatea publică pentru reglementarea unui caz individual în domeniul dreptului public, cu scopul de a produce nemijlocit efecte juridice, prin nașterea, modificarea sau stingerea raporturilor juridice de drept public.

În corespundere cu art. 11 alin. (1) lit. a) Cod administrativ, actele administrative individuale pot fi: acte defavorabile – actele care impun destinatarilor lor obligații, sancțiuni, sarcini sau afectează drepturile/interesele legitime ale persoanelor ori care resping, în tot sau în parte, acordarea avantajului solicitat.

Conform art. 17 Cod administrativ, drept vătămat este orice drept sau libertate stabilit/stabilită de lege căruia/căreia i se aduce atingere prin activitate administrativă.

Articolul 20 Cod administrativ stipulează că dacă printr-o activitate administrativă se încalcă un drept legitim sau o libertate stabilită prin lege, acest drept poate fi revendicat printr-o acțiune în contencios administrativ, cu privire la care decid instanțele de judecată competente pentru examinarea procedurii de contencios administrativ, conform prezentului cod.

Iar, conform art.39 alin. (1) și (2) Cod administrativ, controlul judecătoresc al activității administrative este garantat și nu poate fi îngrădit.

Orice persoană care revendică un drept vătămat de către o autoritate publică în sensul art.17 sau prin nesoluționarea în termenul legal a unei cereri se poate adresa instanței de judecată competente.

În corespundere cu art. 189 alin. (1) Cod administrativ, orice persoană care revendică încălcarea unui drept al său prin activitatea administrativă a unei autorități publice poate înainta o acțiune în contencios administrativ.

Conform art. 191 alin. (3) Cod administrativ, Curtea de apel Chișinău soluționează în primă instanță acțiunile în contencios administrativ împotriva hotărârilor Consiliului Superior al Magistraturii, ale Consiliului Superior al Procurorilor, precum și acțiunile în contencios administrativ atribuite în competența sa prin [Codul electoral](#).

Astfel, potrivit articolului 219 alin. (1) din Codul administrativ, instanța de judecată este obligată să cerceteze starea de fapt din oficiu în baza tuturor probelor legal admisibile.

În conformitate cu art. 194 alin.(1) și (2) Cod administrativ, în procedura în prima instanță, în procedura de apel și în procedura de examinare a recursurilor împotriva încheierilor judecătorești se soluționează din oficiu probleme de fapt și de drept. În procedura de examinare a cererilor de recurs, hotărârile și deciziile contestate se examinează din oficiu în privința existenței greșelilor procedurale și aplicării corecte a dreptului material.

De asemenea, instanța de recurs invederează și dispozițiile art. 3 alin. (4) și (5) al Legii nr. 3 din 25 februarie 2016 cu privire la Procuratură, conform cărora

procurorul își desfășoară activitatea în baza principiilor legalității, imparțialității, rezonabilității, integrității și independenței procesuale, care îi oferă posibilitatea de a lua în mod independent și unipersonal decizii în cauzele pe care le gestionează.

Independența procesuală a procurorului este asigurată prin garanții care exclud orice influență politică, financiară, administrativă sau de altă natură asupra procurorului legată de exercitarea atribuțiilor sale.

Potrivit art. 6 alin. (3) lit. a)-e) al Legii enunțate, procurorul este obligat: să-și îndeplinească obligațiile de serviciu în conformitate cu **Constituția**, legislația Republicii Moldova și cu tratatele internaționale la care Republica Moldova este parte; să respecte prevederile actelor cu caracter normativ adoptate în cadrul Procuraturii; să asigure respectarea drepturilor și a libertăților fundamentale ale omului în exercitarea atribuțiilor sale; să respecte regulile deontologice ale procurorilor și să se abțină de la fapte care ar discredita imaginea Procuraturii sau ar afecta prestigiul profesiei de procuror; să își perfecționeze în mod continuu abilitățile profesionale.

În conformitate cu art. 36 alin. (1) și (2) al Legii menționate, procedura disciplinară este aplicabilă procurorilor în funcție și procurorilor care și-au încetat raporturile de serviciu.

Procurorii sînt sancționați disciplinar pentru comiterea abaterilor disciplinare prevăzute la art.38 doar în cazul în care au fost săvârșite cu intenție ori cu neglijență gravă, conform prevederilor art.38¹.

În corespundere cu art. 37 al Legii indicate, procedura disciplinară privind procurorii se bazează pe principiile: legalității; respectării independenței decizionale a procurorului; echității; proporționalității sancțiunii cu abaterea disciplinară comisă; transparenței.

În sensul art. 38 lit. a) și e) al Legii nominalizate, constituie abatere disciplinară: îndeplinirea necorespunzătoare a obligațiilor de serviciu; încălcarea gravă a legii.

Conform art. 43 alin. (1) lit. a)-d) al Legii invocate, sesizarea cu privire la fapta ce poate constitui abatere disciplinară comisă de procuror poate fi înaintată de: orice persoană interesată; membrii Consiliului Superior al Procurorilor; Colegiul de evaluare a performanțelor procurorilor, în condițiile art.31 alin.(5); Inspekția procurorilor, în urma controalelor efectuate.

În conformitate cu art. 45 alin. (1) al Legii nr. 3 din 25 februarie 2016 cu privire la Procuratură sesizarea cu privire la fapta ce poate constitui abatere disciplinară se depune la secretariatul Consiliului Superior al Procurorilor. Sesizarea se înregistrează și se transmite la Inspekția procurorilor în cel mult 3 zile lucrătoare de la recepționare.

Potrivit art. 49 alin. (1) lit. a)-b) al Legii enunțate, după finalizarea verificării sesizării cu privire la fapta ce poate constitui abatere disciplinară, inspectorul emite una din următoarele decizii motivate: de încetare a procedurii disciplinare, dacă nu identifică niciun temei de tragere la răspundere disciplinară; de transmitere a materialelor la Colegiul de disciplină și etică, dacă identifică un temei de tragere la răspundere disciplinară.

În corespundere cu art. 50 alin. (1) și (7) al Legii citate, cauza disciplinară se examinează la Colegiul de disciplină și etică cu citarea obligatorie a procurorului vizat în sesizarea cu privire la fapta ce poate constitui abatere disciplinară, a reprezentantului Inspekției procurorilor și a persoanei care a depus sesizarea.

Procedura de examinare a cauzei disciplinare la Colegiul de disciplină și etică este reglementată prin regulament aprobat de Consiliul Superior al Procurorilor.

Conform art. 51 alin. (1) lit. a)-d) al Legii nominalizate, după examinarea cauzei disciplinare, Colegiul de disciplină și etică adoptă una din următoarele hotărâri: privind constatarea abaterii disciplinare și aplicarea unei sancțiuni disciplinare; privind constatarea abaterii disciplinare și sistarea procedurii disciplinare, în cazul în care au expirat termenele de tragere la răspundere disciplinară; privind constatarea abaterii disciplinare și sistarea procedurii disciplinare, în cazul în care procurorul și-a încetat raporturile de serviciu înainte de emiterea hotărârii cu privire la cauza disciplinară; privind încetarea procedurii disciplinare, în cazul în care nu a fost comisă o abatere disciplinară.

Iar, conform art. 86 alin. (3) lit. a)-b) al Legii nr. 3 din 25 februarie 2016 cu privire la Procuratură în urma examinării contestației, Consiliul Superior al Procurorilor decide: menținerea hotărârii contestate; casarea hotărârii contestate și adoptarea unei noi hotărâri prin care se soluționează cauza.

La fel, instanța de recurs consideră imperioase speței și prevederile pct. 6, 6.1, 6.1.1, 6.1.2, 6.1.4, 6.2, 6.2.1 din Codul de etică a procurorilor, conform cărora procurorii se află în serviciul societății, sunt responsabili de conduita lor și au datoria ca prin fiecare acțiune și decizie să onoreze jurământul depus, respectând cele mai înalte standarde de etică și conduită potrivit următoarelor principii: supremației legii; independenței; integrității; imparțialității; profesionalismului; colegialității; transparenței; confidențialității; corectitudinii.

Potrivit principiului supremației legii, procurorul trebuie: să respecte legislația națională și actele internaționale la care Republica Moldova este parte, principiile judecătii echitabile cum sunt prevăzute în articolul 6 din Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale și a jurisprudenței Curții Europene pentru Drepturile Omului, actele normative ale Procuraturii, și ale organelor de autoadministrare a procurorilor; să acționeze în mod echitabil și onest; să respecte drepturile și interesele legitime ale părților și participanților la proces, persoanelor fizice și juridice.

Iar, potrivit principiului independenței, procurorul trebuie: să-și exercite atribuțiile în mod independent, imparțial, onest, ireproșabil, dând dovadă de o înaltă ținută morală și maximă corectitudine și să contribuie la realizarea eficientă și efectivă a actului de justiție. Independența nu este un privilegiu sau o prerogativă conferită procurorilor în interes personal, ci o garanție a unei justiții echitabile, imparțiale și efective, care protejează interesul public și privat în societate.

Conform art. 219 alin.(1)-(3) Cod administrativ, instanța de judecată este obligată să cerceteze starea de fapt din oficiu în baza tuturor probelor legal admisibile, nefiind legată nici de declarațiile făcute, nici de cererile de solicitare a probelor înaintate de participanți.

Instanța de judecată depune eforturi pentru înlăturarea greșelilor de formă, explicarea cererilor neclare, depunerea corectă a cererilor, completarea datelor incomplete și pentru depunerea tuturor declarațiilor necesare constatării și aprecierii stării de fapt. Instanța de judecată indică asupra aspectelor de fapt și de drept ale litigiului care nu au fost discutate de participanții la proces.

Instanța de judecată nu are dreptul să depășească limitele pretențiilor din acțiune, însă, totodată, nu este legată de textul cererilor formulate de participanții la proces.

Astfel, efectuând controlul judiciar al hotărârii din 12 iulie 2021 a Curții de Apel Chișinău, instanța de recurs ridică o problemă de drept procedural în ceea ce privește soluționarea de către prima instanță a litigiului, care nu a elucidat toate circumstanțele importante speței, s-a abținut de a răspunde la toate întrebările (argumentele) ridicate în fața sa, fapt prin ce a încălcat normele de drept procedural și a emis o hotărâre nemotivată.

Așadar, pentru început, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție, reiterând dispozițiile art. 45, 49, 50, 51 și 86 ale Legii nr. 3 din 25 februarie 2016 cu privire la Procuratură, relevă că unicul organ competent în constatarea, aplicarea și încetarea sancțiunilor disciplinare este Inspectorul din cadrul Inspecției procurorilor, Colegiul de disciplină și etică, Consiliul Superior al Procurorilor.

Prin urmare, din coroborarea prevederilor articolelor enunțate rezultă cu certitudine competența organelor sus-menționate aferentă procedurilor disciplinare în privința procurorilor.

Din considerentele enunțate, instanța de recurs apreciază ca fiind nefondate argumentele Curții de Apel Chișinău că Consiliul Superior al Procurorilor și-a depășit competența funcțională, expunându-se asupra unor fapte și circumstanțe, verificarea legalității cărora, intră în competența altor organe, instituții.

Aici, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție, notează că argumentul invocat ține de aprecierea greșită a actului administrativ contestat, deoarece prin hotărârea Consiliului Superior al Procurorilor nr. 1-38/21 din 01 aprilie 2021 și Hotărârea Colegiului de disciplină și etică de pe lângă Consiliul Superior al Procurorilor din 23 decembrie 2020, nu s-a declarat ilegalitatea vreunui act emis de procuror, dar s-au apreciat acțiunile procurorului întreprinse în cadrul unui dosar penal, fără ca concluziile respective să producă efecte juridice în privința demersurilor, ordonanțelor procurorului.

Instanța de recurs relevă că instanța judecătorească apreciază probele după intima ei convingere, bazată pe cercetarea multiaspectuală, completă, nepărtinitoare și nemijlocită a tuturor probelor din dosar în ansamblul și interconexiunea lor, călăuzindu-se de lege. Nici un fel de probe nu au pentru instanța judecătorească o forță probantă prestabilită fără aprecierea lor. Fiecare probă se apreciază de instanță privitor la relevanța, admisibilitatea, veridicitatea ei, iar toate probele în ansamblu, privitor la legătura lor reciprocă și suficiența pentru soluționarea cauzei. Ca rezultat al aprecierii probelor, instanța judecătorească este obligată să reflecte în hotărâre motivele concluziilor sale privind admiterea unor probe și respingerea altor probe, precum și argumentarea preferinței unor probe față de altele. Proba este declarată ca fiind veridică dacă instanța constată prin cercetare și comparare cu alte probe că datele pe care le conține corespund realității.

În aceeași ordine de idei, potrivit jurisprudenței stabilite, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a învederat că unul din principiile legate de administrarea corectă a justiției se referă la hotărârile instanțelor de judecată, care ar trebui să explice în mod adecvat raționamentele pe care se bazează. Măsura în care se aplică această obligație de motivare poate varia în funcție de natura deciziei și trebuie

determinată în funcție de circumstanțele cauzei (a se vedea *Moreira Ferreira*, ibidem, parag. 84; *Orlen Lietuva LTD. vs Lituania*, 29 ianuarie 2019, parag. 82).

Cu titlu de principiu, o decizie judiciară nu poate fi calificată ca fiind arbitrară până la constatarea unui prejudiciu efectiv adus corectitudinii generale a procedurii judiciare, cu excepția cazului în care nu sunt prezentate motive pentru adoptarea acesteia sau motivele date se bazează pe o eroare de fapt sau de drept evidentă manifestată de instanța internă, rezultând în o „negare a justiției” (a se vedea *Andelkovic vs Serbia*, 9 aprilie 2013, parag. 27; *Bochan vs Ucraina* (nr. 2), Marea Cameră, 5 februarie 2015, parag. 61 – 63; *Gelenidze vs Georgia*, 7 noiembrie 2019, parag. 28). Logica aflată la baza noțiunii de „eroare evidentă de apreciere”, astfel cum este utilizată în contextul art. 6 § 1 din Convenție, este fără îndoială aceea că, având în vedere că eroarea de fapt sau de drept comisă de instanța națională este atât de vădită încât este calificată drept „evidentă” – în sensul că nu ar fi putut fi comisă de niciun magistrat rezonabil – este posibil ca aceasta să fi adus atingere echității procesului (a se vedea *Dulaurans vs Franța*, 21 martie 2000, parag. 33 – 34). Totodată, o hotărâre judecătorească care nu are niciun temei legal în dreptul intern și nu permite realizarea unei legături între faptele stabilite, dreptul aplicabil și rezultatul procesului, avea, în plus, un caracter arbitrar și trebuia interpretată drept o „denegare de justiție” (a se vedea *Andelkovic*, pre-citat, parag. 27).

Procedând la examinarea fondului recursului, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție învederează că exigența motivării hotărârii judecătorești este o garanție a caracterului echitabil al procedurii și împotriva arbitrariului instanței de judecată. În acest caz, instanța de judecată are obligația de a indica motivele raționamentelor sale și să facă referire la legea guvernantă a speței. Pe baza acestei analize juridice, instanța de judecată trebuie să tragă concluziile de rigoare în urma examinării cererii de chemare în judecată. Etapele menționate trebuie să fie consecutive și să se afle într-o strânsă legătură logică, ceea ce consolidează ipoteza că soluția finală a instanței de judecată urmează să rezulte din partea motivată a hotărârii judecătorești.

Aici, instanța de recurs notează că în jurisprudența sa consecventă, Curtea Europeană a constatat în mod frecvent încălcări ale articolului 6 parag. 1 din Convenție, în special, în cauzele care ridicau probleme cu privire la motivarea hotărârilor judecătorești (a se vedea *Fomin vs Moldova*, 11 octombrie 2011, parag. 31 și 34; *Mitrofan vs Moldova*, 15 ianuarie 2013, parag. 54; *Lebedinschi vs Moldova*, 16 iunie 2015, parag. 31, 36; *Nichifor vs Moldova*, 20 septembrie 2016, parag. 30). Astfel, constatările de mai sus în sine ar putea fi o bază temeinică pentru stabilirea încălcării articolului 6 din CEDO.

La acest capitol, instanța de recurs urmează să verifice dacă instanța de judecată ierarhic inferioară s-a expus asupra tuturor pretențiilor invocate, asupra tuturor argumentelor înaintate și dacă au stabilit toate circumstanțele care au importanță pentru justa soluționare a litigiului.

La caz, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție reține că Vladislav Bobrov a solicitat anularea hotărârii Consiliului Superior al Procurorilor nr. 1-38/2021 din 01 aprilie 2021 „Cu privire la examinarea contestației procurorului în Procuratura Anticorupție Vladislav Bobrov

împotriva hotărârii Colegiului de disciplină și etică de pe lângă Consiliul Superior al Procurorilor nr. 3-48/2020 din 23 decembrie 2020”.

Prin urmare, instanța de recurs relevă că, în partea constatatoare a hotărârii Consiliului Superior al Procurorilor nr. 1-38/2021 din 01 aprilie 2021 „Cu privire la examinarea contestației procurorului în Procuratura Anticorupție Vladislav Bobrov împotriva hotărârii Colegiului de disciplină și etică de pe lângă Consiliul Superior al Procurorilor nr. 3-48/2020 din 23 decembrie 2020”, au fost expuse temeiurile constatate de Inspecția procurorilor în urma verificărilor efectuate, în baza cărora procurorului în Procuratura Anticorupție Vladislav Bobrov i-a fost aplicată sancțiunea disciplinară – mustrare (f.d.56-64).

Reieșind din cele expuse supra, instanța de recurs constată că instanța ierarhic inferioară n-a analizat în detaliu temeiurile invocate de către Consiliul Superior al Procurorilor, lăsându-le fără apreciere. Or, la acest capitol, Curtea de Apel Chișinău s-a expus doar asupra aspectului privind competența Consiliului Superior al Procurorilor în exercitarea dreptului discreționar la examinarea operațiunilor procesual penale întreprinse de procurorul în Procuratura Anticorupție Vladislav Bobrov pe marginea cauzei penale.

Deși, în conformitate cu art. 194 alin. (1) Cod administrativ, în procedura în prima instanță, în procedura de apel și în procedura de examinare a recursurilor împotriva încheierilor judecătorești se soluționează din oficiu probleme de fapt și de drept.

În consecință, instanța de recurs apreciază drept superficiale și expuse sub un aspect general concluziile primei instanțe privind admiterea acțiunii lui Vladislav Bobrov, din motiv că aceasta nu s-a expus asupra temeiurilor constatate de Inspecția procurorilor în urma verificărilor efectuate, indicate în partea constatatoare a hotărârii Consiliului Superior al Procurorilor nr. 1-38/2021 din 01 aprilie 2021 „Cu privire la examinarea contestației procurorului în Procuratura Anticorupție Vladislav Bobrov împotriva hotărârii Colegiului de disciplină și etică de pe lângă Consiliul Superior al Procurorilor nr. 3-48/2020 din 23 decembrie 2020” și nu a elucidat toate circumstanțele importante speței.

La acest capitol, instanța de recurs notează că Curtea de Apel Chișinău, nu a răspuns la argumentele ce țin de conduita procesuală pasivă a procurorului Vladislav Bobrov pe dosarul penal nr. XXXXXX, nu a analizat argumentele Consiliului Superior al Procurorilor și a Colegiului de disciplină și etică că acceptarea fără analiză de către procurorul Vladislav Bobrov a rapoartelor ofițerilor de poliție deja constituie în sine, viciu de procedură, deoarece afectează raționamentul său logico-juridic în baza căruia a rezultat soluția de a întocmi demersul către instanța de judecată. Iar, astfel hotărârea respectivă nu corespunde criteriilor de calitate din perspectiva motivării adecvate.

De asemenea, Curtea de Apel Chișinău a omis să stabilească, prin prizma dispozițiilor pct. 6.1.1, 6.1.2, 6.1.4 și 6.2.1 din Codul de etică al procurorilor, dacă constatarea disciplinară, în cazul dedus analizei, a vizat conduita procesuală a procurorului Vladislav Bobrov, și dacă acesta s-a aliniat standardelor de profesionalism și rolului ce îi revine procurorului în cadrul urmăririi penale.

Or, manifestarea independenței în activitate nicidecum nu înseamnă să se procedeze conform voinței arbitrare, dar urma să acționeze conform normelor legale.

Altfel spus, raportat la prezenta procedură disciplinară, procurorul Vladislav Bobrov, pe lângă rigorile autorizării măsurilor speciale de investigații, obiectivul lui

era stabilirea adevărului, care este doar unul dintre elementele din conduita procesuală pe caz, avea sarcina prescrisă de lege de a contribui la respectarea ordinii de drept, efectuarea justiției, apărarea drepturilor și intereselor legitime ale persoanei și ale societății.

Prin urmare, instanța de recurs apreciază ca fiind întemeiat argumentul recurentului că Curtea de Apel Chișinău nu doar a omis să se expună asupra tuturor argumentelor din hotărârea Consiliului Superior al Procurorilor nr. 1-38/21 din 01 aprilie 2021 și a hotărârii Colegiului de disciplină și etică din 23 decembrie 2020, dar a evitat să cerceteze în ansamblu toate circumstanțele importante cauzei.

De altfel, instanța de recurs menționează că Consiliul Superior al Procurorilor în hotărârea sa nu a pus în discuție procedura desfășurată în fața judecătorului de instrucție la examinarea demersurilor de interceptare a convorbirilor telefonice. Criticile din hotărârea Consiliului Superior al Procurorilor au fost formulate în raport cu acțiunile pe care le-a realizat procurorul Vladislav Bobrov, până la emiterea demersului de autosesizare a măsurilor speciale de interceptare a convorbirilor telefonice.

Astfel, din materialele cauzei rezultă că procurorului Vladislav Bobrov i-au fost prezentate rapoarte ale ofițerilor de poliție, în care era indicată expres necesitatea autorizării măsurilor speciale deja efectuate.

Consiliul Superior al Procurorilor și Colegiul de disciplină și etică de pe lângă Consiliul Superior al Procurorilor, în hotărârile emise, au subliniat că sancționează conduita procesuală a procurorului Vladislav Bobrov, care a fost lipsită de o analiză atentă a rapoartelor ofițerilor de poliție, dar nu depunerea, în sine, a demersurilor de interceptare a convorbirilor telefonice.

Curtea de Apel Chișinău a omis să analizeze această distincție, motiv din care a ajuns la concluzii abstracte, care viciază hotărârea contestată.

Mai mult, Consiliului Superior al Procurorilor a precizat că concluziile sale s-au bazat pe probele administrate în cauza disciplinară, din care rezultă că procurorul Vladislav Bobrov, nu a asigurat efectuarea unei investigații pe prezentul proces penal și, efectiv, nu a asigurat verificarea informațiilor prezentate, precum și, fără a efectua vreo acțiune procesuală, în lipsa bănuielii rezonabile, și în lipsa mijloacelor de probă, neîntemeiat a dispus pornirea urmăririi penale în baza art.324 alin.(2) lit.b) din Codul penal.

De asemenea, Consiliul Superior al Procurorilor a susținut că a analizat opinia din contestație și a expus motivat concluziile cu raportare la standardele profesionale impuse procurorilor. Totodată, și-a respectat competențele, nu a făcut concluzii pe substanța raționamentelor procurorului Vladislav Bobrov la efectuarea urmăririi penale, dar a constatat doar conduita procesuală a acestuia, la modul în care s-a raportat la atribuțiile funcționale, aspecte care nu interferează cu semnificația intrinsecă procesuală a atribuțiilor procesuale ale unui procuror, fundamentate pe independența acestuia la efectuarea urmăririi penale. Astfel, conduita procurorului Vladislav Bobrov a generat riscul ingerinței ilegale în drepturile și libertățile persoanelor implicate, ceea ce constituie o încălcare flagrantă a principiilor prezumției nevinovăției, legalității, respectării drepturilor și libertăților omului, secretului corespondenței, inviolabilității vieții private, consfințite la art.7, 8, 10, 14 și 15 din Codul de procedură penală.

Prin urmare, omisiunea instanței de fond de a analiza cauza în ansamblul său, de a elucida substanța obligațiilor procurorului la efectuarea/conducerea urmăririi

penale și de a evalua în profunzime întreaga conduită procesuală a procurorului Vladislav Bobrov denotă caracterul arbitrar al hotărârii contestate.

Or, emiterea încheierilor judecătorești de autorizare a interceptărilor convorbirilor telefonice nu sunt condiții exclusive, care în mod direct ar califica ca fiind legală întreaga conduită procesuală a procurorului aferentă atribuțiilor sale în acest sens.

Așadar, cele enunțate atestă incontestabil că Curtea de Apel Chișinău a făcut aprecieri eronate și superficiale, limitându-se la condițiile strict formale, fără a analiza complex modul cum a acționat procurorul Vladislav Bobrov.

Altfel spus, Curtea de Apel Chișinău nu a luat în considerare faptul că până la emiterea demersului de autorizare a interceptării convorbirilor telefonice, procurorul are obligația să analizeze exigent și să stabilească întrunirea condițiilor prevăzute că asemenea măsuri speciale sunt necesare.

Efectuarea interceptărilor convorbirilor telefonice interferează substanțial cu dreptul la viață privată și este de datoria procurorului să excludă orice dubii sau elemente, care ar compromite acuratețea raționamentului său logico-juridic și ar afecta procesele sale de analiză a utilizării acestor competențe oferite de lege.

Această omisiune a Curții de Apel Chișinău, de a declanșa analiza autentică și diligentă a întinderii depline a obligațiilor ce reveneau procurorului Vladislav Bobrov în cazul vizat de procedura disciplinară și de a efectua raportarea corectă a situației de fapt la exigențele normelor de drept, viciază substanțial caracterul obiectiv și onest al soluției emise și legalitatea acesteia.

Instanța de recurs subliniază că regimul juridic al activității procurorilor include și problema răspunderii acestora, a cărei menire trebuie să se bazeze pe reprimarea greșelilor comise de ei, iar prin intermediul răspunderii, se realizează atât scopul preventiv cât și cel sancționator.

Argumentele Curții de Apel Chișinău la acest capitol, nu justifică conduita procurorului Vladislav Bobrov. Or, obiectul examinării procedurii disciplinare l-a constituit acțiunea, adică conduita procurorului în contextul atribuției de efectuare cu diligență a acțiunilor procesuale ce îi reveneau la gestionarea dosarului penal nr.XXXXXXX.

Prin hotărârea Colegiului de disciplină și etică de pe lângă Consiliul Superior al Procurorilor, menținută prin hotărârea Consiliul Superior al Procurorilor s-a constatat abaterea disciplinară a procurorului Vladislav Bobrov pentru neglijarea acurateții profesionale și compromiterea cerinței de onestitate a raționamentului logico-juridic, care au afectat conduita procesuală și au creat premisele pentru demararea investigațiilor procesual-penale într-un cadru de aparență a respectării normelor de drept penal material și procesual, dar nu pentru hotărârile procesual-penale adoptate.

Curtea de Apel Chișinău a omis să analizeze această diferență a părților componente din conduita procesuală a procurorului Vladislav Bobrov și în mod subiectiv s-a limitat numai la invocarea competențelor extrinseci ale situației examinate, adică a celor reglementate de la momentul adoptării ordonanței de pornire a urmărire penală, demersurilor, fără să țină cont de toate procesele de analiză, apreciere și descriere a materialelor acumulate, implicate la momentul redactării raportului de autosesizare.

Iar, pentru că instanța de fond a omis să analizeze aspectele enunțate și nu a dat răspuns la aceste argumente din hotărârea Consiliului Superior al Procurorilor,

soluția emisă nu întrunește condițiile obiectivității și conține o abordare unilaterală, ceea ce a dus la rezolvarea eronată a acestui caz disciplinar.

Astfel, la argumentele din hotărârea din 12 iulie 2021 a Curții de Apel Chișinău privind principiul independenței procesuale a procurorului, care îi oferă posibilitatea de a lua în mod independent și unipersonal decizii în cauzele pe care le gestionează, precum și la concluziile despre lipsa de competență a Consiliului Superior al Procurorilor pe segmentul evaluării actelor procesuale emise de procurori, instanța de recurs le cataloghează ca fiind eronate.

Or, principiul independenței procesuale a procurorului reprezintă un pilon fundamental ce susține realizarea dreptului la un proces echitabil. Acest principiu nu trebuie înțeles ca fiind posibilitatea procurorului de a acționa după propria voință, deoarece independența procurorilor nicidecum nu poate fi văzută ca un privilegiu personal, aceasta fiind o garanție acordată cetățenilor pentru a le confirma că toate cazurile sunt examinate în mod echitabil și conform legii, normă care este susținută de standardele internaționale și se regăsește în pct.6.2.1 din Codul de Etică al procurorilor, aprobat prin Hotărârea Adunării Generale a Procurorilor nr.4 din 27 mai 2016.

De asemenea, Curtea de Apel Chișinău urma să stabilească dacă în contextul abaterii disciplinare imputate intimatului, conduita ilicită a procurorului Vladislav Bobrov a lezat relațiile sociale protejate de norma juridică referitoare la îndeplinirea de către procuror a dispozițiilor legale, implicit termenul rezonabil al urmăririi penale, stabilit la art.20 alin.(4) din Codul de procedură penală.

Or, obligația procurorului de a asigura termenul rezonabil al urmăririi penale, așa cum este stabilit de art.20 alin.(4) din Codul de procedură penală se referă nu doar la drepturile și libertățile persoanei (de care procurorul trebuia să țină cont în special pentru că persoanele nu aveau nici un statut procesual și nu cunoșteau despre acțiunile procesuale), dar și la autoritatea funcției de procuror, la încrederea publicului în realizarea legală a procedurilor penale și la calitatea actului de justiție.

Consiliul Superior al Procurorilor la aplicarea sancțiunii disciplinare în privința reclamantului a invocat că, prin ordonanța procurorului Vladislav Bobrov din 26 aprilie 2018, s-au scos de sub urmărire penală învinuiții Ivan Lupașciuc și Silvia Kirillov, cu clasarea procesului penal pe motivul lipsei elementelor infracțiunii. Însă la materialele cauzei penale se regăsesc acțiuni de urmărire penală, efectuate după clasarea procesului penal și anume: procesul-verbal de cercetare a documentelor, întocmit la 17 august 2018, de către ofițerul de urmărire penală Teodor Codreanu și ordonanța de recunoaștere și anexare a documentelor la cauza penală emisă la 01 august 2018 de către ofițerul de urmărire penală Teodor Codreanu.

Totodată, după emiterea ordonanței de încetare a urmăririi penale în cauza nr.XXXXXX, procurorul Vladislav Bobrov a ignorat încheierile instanței de judecată și dispozițiile art. 132⁵ alin. (7) Cod de procedură penală, încălcând drepturile persoanelor enunțate, prevăzute de art. 132⁵ alin. (8) Cod de procedură penală, prin neinformarea despre efectuarea în privința lor a măsurilor speciale de investigații.

Curtea de Apel Chișinău a omis să se expună asupra legalității acțiunilor de urmărire penală, efectuate de către procurorul Vladislav Bobrov după încetarea procesului penal.

Mai mult, instanța de recurs precizează că la materialele cauzei nu se regăsește ordonanța procurorului Vladislav Bobrov din 26 aprilie 2018, privind scoaterea de

sub urmărire penală a învinuiților Ivan Lupașciuc și Silvia Kirillov și clasarea procesului penal pe motivul lipsei elementelor infracțiunii, procesul-verbal de cercetare a documentelor, întocmit la 17 august 2018, de către ofițerul de urmărire penală Teodor Codreanu și ordonanța de recunoaștere și anexare a documentelor la cauza penală, emisă la 01 august 2018 de către ofițerul de urmărire penală Teodor Codreanu, de altfel, acte esențiale, examinarea cărora de către instanța de judecată este inevitabilă, întru constatarea circumstanțelor și soluționarea justă a cauzei.

Subsecvent, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție indicat că Curtea de Apel Chișinău nefondat și-a întemeiat concluziile din hotărârea contestată în baza Legii nr.87 din 21 aprilie 2011 privind repararea de către stat a prejudiciului cauzat prin încălcarea dreptului la judecarea în termen rezonabil a cauzei sau a dreptului la executarea în termen rezonabil a hotărârii judecătorești, or, aceasta nu este incidentă la caz, deoarece se referă la cadrul procesual al respectării termenului rezonabil, pe când cazul dedus analizei se circumscribe perspectivei disciplinare de evaluare a rolului procurorului în soluționarea sarcinilor încredințate.

Concomitent, instanța de recurs învederează că hotărârea contestată a instanței de fond nu conține nicio analiză cu privire la argumentele Consiliului Superior al Procurorilor invocate în susținerea hotărârii adoptate și netemeinicieii acțiunii depuse de Vladislav Bobrov.

Prin urmare, instanța de recurs constată că, Curtea de Apel Chișinău s-a abținut de a da răspunsuri convingătoare și explicite la alegațiile Consiliului Superior al Procurorilor, iar conjunctura dată atestă examinarea unilaterală a cauzei, ce constituie o încălcare a dreptului recurentului de a se bucura de drepturile sale procedurale în condițiile normelor în vigoare, precum și a principiului egalității armelor în proces.

Astfel, ipotezele relevate supra profilează incertitudinea concluziei primei instanțe, or, aceasta a judecat formal cauza, fapt ce constituie o violare a articolului 6 §1 CEDO și a dreptului litiganților la un proces echitabil.

La fel, Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție notează că, neexaminarea detaliată a temeiurilor constatate de Inspecția procurorilor în urma verificărilor efectuate, indicate în partea constatatoare a hotărârii Consiliului Superior al Procurorilor nr. 1-38/2021 din 01 aprilie 2021 „Cu privire la examinarea contestației procurorului în Procuratura Anticorupție Vladislav Bobrov împotriva hotărârii Colegiului de disciplină și etică de pe lângă Consiliul Superior al Procurorilor nr. 3-48/2020 din 23 decembrie 2020” de către Curtea de Apel Chișinău, pune instanța de recurs în dificultate de a exercita controlul judiciar și de a verifica temeinicia și legalitatea în fond a soluției emise de instanța inferioară.

La aspectul dat este imperioasă jurisprudența CtEDO în cauza Hiro Balani c. Spaniei, unde Înalta Curte a notat că în cazul în care instanța de judecată se abține de a da un răspuns special și explicit în cele mai importante întrebări, fără a acorda părții care a formulat-o posibilitatea de a ști dacă acest mijloc de apărare a fost neglijat sau respins, acest fapt se va considera o încălcare a articolului 6 §1 din CEDO.

Având în vedere cele enunțate, instanța de recurs consideră întemeiate argumentele recurentului că instanța de fond nu a dat o apreciere multiaspectuală, completă, nepărtinitoare tuturor probelor din dosar în ansamblu și interconexiunea lor, iar hotărârea a fost emisă cu aplicarea eronată a normelor de drept material și procedural.

Per ansamblu, ținând cont de natura litigiului și de marja de apreciere a instanței de judecată, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție opinează că a examinat principalele întrebări juridice stabilite și că nu este în drept să se pronunțe separat în privința motivelor cu privire la fondul cauzei. De fapt, acestea poartă un caracter secundar și nu au forță juridică de a influența decisiv considerentele de mai sus (a se vedea, printre alte autorități, Kamil Uzun vs Turcia, 10 mai 2007, parag. 64 din 10 mai 2007; Centrul pentru Resurse Juridice în numele lui Valentin Câmpeanu vs România (Marea Cameră), 17 iulie 2014, parag. 156).

Așadar, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție notează că cele menționate mai sus nu pot fi corectate în ordine de recurs, din cauza specificului acestora. De altfel, atât Vladislav Bobrov cât și Consiliul Superior al Procurorilor, trebuie să aibă posibilitatea reală să-și prezinte apărarea și să fie audiați de o instanță de judecată, care va fi competentă de a examina toate chestiunile de fapt și de drept relevante litigiului (a se vedea A. Menarini Diagnostics S.R.L. vs Italia, 27 septembrie 2011, parag. 59; Akaki Tchaghiashvili, 2 septembrie 2014, parag. 34, Samardžić, ibidem, parag. 31, Gohe și alții vs Franța, 3 iulie 2018, parag. 41 - 43).

Din considerentele menționate și având în vedere faptul că corectarea erorii instanței de fond la judecarea cauzei în ordine de recurs nu este posibilă, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a admite recursul depus de Consiliul Superior al Procurorilor, de a casa hotărârea din 12 iulie 2021 a Curții de Apel Chișinău și de a restitui cauza pentru rejudecare la Curtea de Apel Chișinău, în alt complet de judecată. Astfel, ținând cont de rolul specific al instanței de recurs și de preeminența dreptului, este imperios, ca la reexaminarea cauzei, să fie remediate neajunsurile procedurii inițiale (a se vedea cauzele Baka vs Ungaria (Marea Cameră), 23 iunie 2016, parag. 117; Zubac vs Croația (Marea Cameră), 5 aprilie 2018, parag. 123 – 125).

Pe această cale, cauza de contencios administrativ urmează a fi judecată în întregime în cadrul unor proceduri noi, în cadrul căreia instanța de fond va avea sarcina de a stabili o legătură clară între faptele speței, dispozițiile legale aplicabile și concluziile la care a ajuns. În funcție de rezultatul aprecierii juridice, instanța de fond va trebui să constate temeinicia sau lipsa unui temei legal a cererii de chemare în judecată formulată de către Vladislav Bobrov (a se vedea, spre exemplu, importanța rejudecării cauzei de către instanțele ierarhic inferioare în baza considerentelor unei instanțe de recurs, Victor Harovschi vs Moldova, 18 noiembrie 2008; Dimitar Yordanov vs Bulgaria, 6 septembrie 2018, parag. 52 – 53).

Altfel spus, la rejudecarea cauzei, Curtea de Apel Chișinău urmează să țină cont de cele menționate și reexaminând cauza, să emită o decizie legală și întemeiată,

bazată pe cercetarea suplimentară minuțioasă a probelor și argumentelor prezentate de Vladislav Bobrov și Consiliul Superior al Procurorilor.

În conformitate cu art. 248, alin. (1), lit. d) și alin. (2) din Codul administrativ, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție

d e c i d e:

Se admite recursul depus de Consiliul Superior al Procurorilor.

Se casează integral hotărârea din 12 iulie 2021 a Curții de Apel Chișinău, emisă în cauza de contencios administrativ, la cererea de chemare în judecată depusă de Vladislav Bobrov împotriva Consiliului Superior al Procurorilor cu privire la contestarea actului administrativ, cu restituirea cauzei la rejudecare la Curtea de Apel Chișinău, în alt complet de judecată.

Decizia nu se supune niciunei căi de atac.

Președintele ședinței,
judecătorul
judecătorii

Ala Cobăneanu

Iurie Bejenaru

Victor Burduh

Aliona Miron

Nina Vascan